

mand). Ja, ogsaa i Anledning af sin Virksomhed som Selfabsmand, som det ærede Medlem siger. Jeg kan, som sagt, ikke se, hvorledes man skulde kunne haandhæve det Forbud, her staar, og jeg antager heller ikke, at man behøver det. At forbyde den tvungne Oftring er jeg fuldstændig med til, idet jeg gaar ud fra, at al Evang i disse Forhold er saa urimelig som vel muligt. Den tvungne Oftring har gjort overordentlig megen Skade, den ønsker jeg derfor bort; men meget nødtigt vil jeg samtidigt med, at den kommer bort, gaa til at øve Evang i modsat Retning og forbyde Folk at give til Præsterne, naar de gjøre det af et godt Hjerte. Jeg tror, at det er i Strid med de Frihedsprinciper, som vi ellers gaa ud fra ved Behandlingen af disse Forhold. Jeg ønsker derfor, at man kunde finde en Redaktion, — der er forøvrigt tidligere vedtaget en saadan af Folkethinget — hvorefter den tvungne Oftring faldt bort, medens det iøvrigt skulde være Folk tilladt at give til Præsterne, blot ikke i Kirkerne. Jeg veed meget godt, at det i Straffelovens § 117 hedder: „Den Embedsmand, som fordrer, modtager eller lader sig tilfuge Gaver eller andre Forbele, til hvilke han er uberettiget, for sine Embedshandlinger, dog uden iøvrigt derved at krænke nogen Embedspligt, straffes med Bøder, ikke under 50 Rdl., simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse“. Det veed jeg nok, saa jeg kan ogsaa tænke mig, at det vilde være nødvendigt at tilføje en Bestemmelse om, at Præsterne maa modtage Gaver; men jeg vilde ønske, at man kunde komme bort fra denne Specificering af de enkelte Handlinger, da det vil være umuligt at afgjøre, naar en Præst faar Gaven i Anledning heraf, og naar han blot faar den i Almindelighed paa Grund af det gode Forhold mellem ham og hans Menighed.

Alberti: Det er jo ganske vist, at Præstetienden, navnlig Kornpræstetienden, vil udgjøre den største og betydeligste Indtægt for Statskassen efter denne Lov, og det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholdes med Kornpræstetienden, er derfor i Diebliffet paatrængende. De Herrer Forslagsstillere have udsat Afgjørelsen af dette Spørgsmaal til 3 Aar efter Lovens Ikrafttræden og saa endda til Fremkomsten af et Forslag fra Finantsministeren. De Herrer ville altsaa ikke have, at Præstetienden skal gaa ind til Kultusministeren, thi saa maatte han jo komme med et Forslag om Præstetiendens Afsløsning. Det er konsekvent med det tidligere Givne, at de Herrer Forslagsstillere ikke vilde vide Noget af den særlige Fond og ikke have Noget med Kirkeministeren at gjøre som den, der skal regulere Kornpræstetienden i Fremtiden. Vel hører jeg, at det jaglige Medlem, der har indledet Diskussionen, allerede har givet Signal til, at han kunde gaa ind paa en separat Fond; men det stemmer ikke med det Forslag, saaledes som det er kommet

frem, og det stemmer heller ikke med Traditionen af Præstelønningsloven i de 18 Aar, den har været for her i Folkethinget; det stemmer endvidere ikke med den ærede Kirkeministers Optræden under denne Sag. Jeg vil nu tillade mig at gaa en anden Vej eller i alt Fald at gjøre Forslag og Antydning til en anden Vej. Undersøger man nu, hvilke Slags Indtægter der vil komme frem for Statskassen eller, om man nu vil, Fonden, den særlige Fond gennem denne Lov, da er der 3 Slags: Præstetienden — derunder vil jeg tage baade Kornetienden og Smaaredselstienden, dernæst Præstepengene i Kjøbstæderne og endelig, hvad der efter § 15 kommer ind ved Salget af Præstegaarde og Præstegaardsjorder. Den sidste Slags Indtægter, den af Gaardene og Jorderne, vil jo ikke blive ganske ubetydelig. Jeg veed ikke, om dens Størrelse er opgIVEN nogensteds, men den største Part af denne Indtægt vil forvinde ved Indløsningen af Præstegaardene og ved Statskassens Overtagelse af Halvdelen af Byggelaanene, der hvile paa Præstegaardene. Det er nemlig et Hovedpunkt i Forslaget, at Statskassen skal afholde Halvdelen af Byggelaanene og indløse Præstegaardene, og jeg tror ikke, at der derefter og efter fremtidige Udgifter til Præstegaardene vil blive ret meget tilovers af det, der kommer ind for Gaardenes og Jordernes Afhændelse. Det var den ene Indtægt. Den anden Indtægt: Præstepengene af Kjøbstæderne er ikke stor. Saavidt mig bekendt, haves der ikke nogen udfølgelig Opgivelse af Præstepengenes Størrelse i Kjøbstæderne undtagen i de Dplysninger, som i sin Tid bleve meddelte Kirkekommissionen, og derefter udgjorde Præstepengene i 1868 for alle Kjøbstæder, Kjøbenhavn medindbefattet, ikke mere end 14,000 Rdl.; altsaa omtrent 28,000 Kr. skulde være alle Præstepengene fra alle Kjøbstæderne, og naar man tager Kjøbenhavn fra, som der var opført til 9,000 Rdl. eller 18,000 Kr., bliver det ikke mere end omtrent 8,000 Kr. for alle de øvrige Kjøbstæder. I Forbigaaende vil jeg indskyde, at nu ere Præstepengene i Kjøbenhavn meget betydelige, idet man i de senere Aar har vedtaget en Routume, som iøvrigt neppe er forenelig med Lovgivningen, men som følges, saavidt mig bekendt, af alle Kommissioner angaaende Præstepengene, nemlig den, at man sætter Præstepengene her i Byen til 1 pr. mille af den Skatteindtægt, som beregnes paa en Person; naar altsaa en Mand i et Aar har en Skatteindtægt af 25,000 Kr., betaler han 25 Kr. i Præstepenge det Aar. Derfor ere de kjøbenhavnske Præstepenge vel nok en Del høiere, men for de øvrige Kjøbstæder er Forskjellen vist ubetydelig. Deril kommer nu, at en stor Del af Kjøbstæderne svarer slet ikke Præstepenge, idetmindste ikke efter det, der er opgivet for Kirkekommissionen. Vil jeg f. Ex. tage Sorø Amt, der ligger mig nærmest, ere der de fire Kjøbstæder Ringsied, Sorø, Sla-